

Bibliaóra – 2022.március 08.

Előfóhász: „Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk (ISám 2,2).” Ámen.

Ének: 512. 1-5: „Szólj, szólj hozzám, Uram...”

Előíma:

Hálás szívvel jövünk Eléd mindenható Istenünk, és megköszönjük, hogy hosszú idő után az alapos bibliatanulmányozásra is időt szentelhetünk. Kérünk, hadd épüljünk egymás hite által. Hadd növekedjünk egymás hitbeli látása nyomán. Hadd legyen ez a bibliaóra más, mint a többi. Merjünk nyitni egymás felé, merjünk együttimádkozni az Úr előtt, merjünk szolgálni egymás felé azokkal az ajándékokkal, amelyeket kaptunk Lelked bőségéből. Könyörgünk, Te állj meg a középpontban és személyesen szólíts meg, hogy amikor szólunk, akkor tegyük azt hittel, reménységgel és szeretettel. Hadd jöjjön létre egy áldott párbeszéd, amelynek forrása a Te szent szavad. Könyörgünk, Te irányíts, Te ösztökélj, Te fedj, Te írts Igéd által ott, ahol szükség van rá. Indíts igazi önvizsgálatra, hogy mit mulasztottunk el hosszú éveken keresztül saját személyes szolgálatunkban. Indíts tiszta szívvel a testvérek felé, hogy éljünk szeretetközösségben Veled és egymással. Légy erős várunk és cselekedj, mert mi Benned élünk, mozgunk és vagyunk. Jézus Krisztusért, hallgass meg bennünket és áld meg közösségünket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel I. könyve 21

„Dávid ezután útnak indult, Jónátán pedig visszament a városba. ²Dávid Ahímelek paphoz ment Nóbba. Ahímelek remegve ment Dávid elé, és ezt kérdezte tőle: Miért vagy egyedül, és miért nincs veled senki? ³Dávid ezt felelte Ahímelek papnak: A király megbízásában járok, de azt mondta, hogy senki se tudjon meg semmit arról, amiért elküldött, és amivel megbízott. A legényeket is ezért rendeltem máshová. ⁴Most azért mi van kéznél? Adj nekem öt kenyeret, vagy ami éppen akad! ⁵A pap ezt felelte Dávidnak: Közönséges kenyér nincs nálam, van azonban szent kenyér, de csak akkor, ha a legények megtartóztatták magukat az asszonytól. ⁶Dávid pedig ezt válaszolta a papnak: Valóban el volt tiltva tőlünk az asszony egy ideje. Amikor elindultam, szent volt a legények teste. Ez az út közönséges ugyan, de a testük meg van szentelve. ⁷Ekkor odaadta neki a pap a szent kenyereket, mert nem volt ott más, csak áldozati kenyér, amit el szoktak venni az Úr színe előtt, és frissen sült kenyeret tesznek oda, ha amazt elvették. ⁸Saul egyik udvari embere, név szerint az edómi Dóég azon a napon éppen ott volt, mert el volt különítve az Úr színe előtt. Ő volt Saul pásztorainak a felügyelője. ⁹Dávid azután megkérdezte Ahímelektől: Nincs itt kéznél lándzsa vagy kard? Mert nem hoztam magammal sem a kardomat, sem a fegyvereimet, olyan sürgős volt a király megbízatása. ¹⁰A pap így felelt: A filiszteus Góliát kardja, akit te vágtál le

az Élá-völgyben, köpenybe csavarva itt van az éfód mögött. Ha el akarod vinni, vidd el, de ezen kívül nincs itt egyéb. Dávid ezt mondta: Nincs annál megfelelőbb. Add ide!

¹¹Dávid még aznap elindult, és Saul elől Ákíshoz, Gát királyához menekült.

¹²Ákísnak ezt mondták udvari emberei: Hiszen ez Dávid, az ország királya! Róla énekelték a körtáncban: Megölt Saul ezer embert, Dávid meg tízezer embert!

¹³Amikor Dávidnak tudomására jutott ez a beszéd, nagyon félni kezdett Ákístól, Gát királyától. ¹⁴Félkegyelműnek tette hát magát előttük, és amikor köztük volt, úgy viselkedett, mint egy eszelős: firkálgatott az ajtószárnyakra, nyálát pedig a szakállára csurgatta. ¹⁵Akkor ezt mondta Ákís az udvari embereinek: Hát nem látjátok, hogy ez az ember bolond? Minek hoztátok ide? ¹⁶Nincs itt elég bolond, idehoztátok még ezt is, hogy a bolondját járja előttem? Egy ilyen kerüljön a házamba?"

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Dávid kétarcú viselkedése áll előttünk kétízben is.

Először is Dávid hazudik Ahímeleknek, a nóbi szentély őrzőjének. Vétkezik is és nem is. Tettét csodálni lehet, vagy épp elítélni.

1-10. vers

Kicsoda Ahímelek? Éli ükunokája és a későbbi Ebjatar főpap édesapja, de ami fontosabb, Saul király szolgája, a király szövetségese. Félelem és rettegés van benne, hogy Dávid egyedül mit is keres ebben a hajlékban. Egy biztos, nem imádkozni jött. Egy biztos, időt akar nyerni. Élelemre és fegyverre van szüksége. Ebben a pillanatban Dávidnak egyrészt merésznek, másrészt gyorsnak kell lennie. A titkos küldetés kitalálása, valamint a katonák élelmezése jó taktika, de meddig elég?

Isten felkentjei egymással szemben állnak, és a két felkent egymást próbálja meggyőzni arról, hogy mi az igazság. Vajon lehet így együtt élni? Vajon lehet így együtt szolgálni? A menekült és menekített találkozása. Félelem az egyik oldalon, kitalált küldetés a másik oldalon. A lényeg pedig ott van az Igében: az Úr színe előtt. Amikor rákényszerülünk, amikor helyzetünk rosszra fordul, akkor mire képes az ember. Dávid nem tudja kibén bízhat meg, Ahímelek pedig fél, hogy mit is akar tőlem ez a nagy győztes. Mibe akarja belerángatni? Mit akar tőlem a király embere? Így él sok felkent egymás mellett. Így él nagyon sok keresztyén egymás kötelékében. Félelem és számítás. Reszketés és aggodalom, bizalmatlanság és kérés a másik oldalon.

Dávid pedig kér. Kenyeret és fegyvert. Közönséges kenyér azonban nincs, csak szent kenyér. Pontosabban öt szent kenyér. Ami most a hálaáldozat jele az Úr színe előtt Izrael tizenkét törzséért, eledellé válik a Dávid számára. Mire elég öt kenyér, amikor a piciny Dávid a három bátyának is tíz kenyeret vitt a harcmezőre? (vö.

ISám 17,17) Főleg a portyázó sereg számára? Ezek a kenyerek nagyobb mennyiségű lisztből készültek, olyan 3 kg liszt volt egy kenyér alapanyaga. Ez a kenyér, „az arc” kenyere, a „tekintet” kenyere volt. Isten színe elé rakott kenyér, amit mindig a nyugalom napján, szombaton helyeztek el, és 12 kenyeret tettek az Úr színe elé. Két oszlopban rakták őket. (IIMóz 25,30; IIIMóz 24,5-9, IVMóz 18.8-10) Az Úr elé rakott kenyér válik Dávid eledelévé. Mély szimbóluma, jelképe van ennek a kenyérnek. Először is az, hogy kit szolgál Dávid? Másodsor azt kell Dávidnak tudatosítania az Úr színe előtt, hogy Ki táplálja őt. A nóbi papot megtévesztheti, de az Urat soha. Ezeket a kenyereket csak az önmegtartóztató férfiak, emberek fogyaszthatták. Mértékletes fogasztás önmegtartóztató étellel. Az élet szentségét őrző és az élet védelmét garantáló Isten táplálja Dávidot. Nincs miről beszélni nagy figyelmeztetés ez Dávid számára. Fölkent vagy, ezt soha el ne feledd

A második bizonyítéka Isten hálaadományainak a fegyver: Góliát kardja. A győzelem jele, de nem az ő győzelmének, hanem Isten győzelmének a jele. Mennyi bizonyíték kell még Dávidnak ahhoz, hogy egyenes és őszinte legyen? A szent kenyér a szent szolgálat tápláléka. A kard, Góliát kardja Isten áldó jelenlétének a bizonyítéka. Mi kell még? Mire van szüksége Dávidnak az Úr színe előtt?

A templomban és környékén azonban ott van az idegen elem is. Akitől féltetni kell mindent, és aki féltve őrzi ezeket a dolgokat. Egy pogány. Egy edómíta, Doég, akinek a neve félelmet jelent. A félelmet jelképező ember az élelem igazi garantálója. Egy pogány, akik jelenlétét az Izraeliek nem tűrték meg, sőt megvetettek, és mégis Ő a magasrangú tisztviselő. A pásztorok őrzője. Saul meghosszabbított keze, de idegen. Ilyen a Saul királysága és ilyen lesz a Dávid királysága is. Szolgálatukba állítanak idegen népből származó embereket, idegen népek képviselőit, akik bizony az Úr színe előtt vannak. Tetszik ez az Úrnak? Ilyen az emberi királyság. Minden lehetséges az Úr színe előtt. Az idegen védelmezi a felkenttől a nóbi szentélyt, míg a felkentek közösségében is félelem uralkodik. Hol itt a testvériség? Hol itt a bizalomgerjesztő támogatás? Hol itt a kegyelem gyakorlása és hirdetése? Mindez a nóbi szentélyben, a templomban. Elrettentő, félelmetes, hogy túl kell járni az emberek eszén, hogy egyek és szolgáljak. Eszement állapot. Épp ésszel felfoghatatlan. De bizony ilyen is van.

Jézus maga is idézi ezt a történetet, amikor tanítványai magatartását kiprovokálják és kalászokat tépnek szombaton. (Mk 2,23-28) Nem fél megemlíteni, hogy milyen helyzetben élnek és leledzenek az igazi szolgálattevők, mint egykor Dávid is. Jézus védelmezi ezzel a helytállással az övét.

11-16. vers

A másik eset még kacifántosabb. Dávid szó szerint menekül. 37 km-t tesz meg a nóbi szentélytől egészen Gátig. Ott a város fejedelme, Ákis fogadja. Gát egy mezőségi erődítmény. Bevehetetlen. Úgy gondolja, hogy itt menekült státuszt kérhet és szerezhet egy időre, főleg úgy, hogy birtokolja Góliát kardját. Talán ez a

pluszpont teszi majd őt tárt karokkal fogadó társsá. De téved. Még elő sem veszi. Híre megelőzi őt. Az izraeli asszonyok körtáncának éneke (ISám 18,7-8) róla és Saulról szinte sláger még Gátban is. Még a csapból is Dávid folyik. Dávidot ismerik a király tanácsosai. Neki nem kell bemutatkozni. Tudnak a tízezer megölt emberről. Dávid rátermettebb a királyságra, mint Saul. Sőt, az ország királyának mondják, de reálisan egy menekült. Nincs se országa, nincs se királysága. Földönfutóvá vált.

Dávid ettől a hírtől pánikrohamot kap. Hogy lehetséges ez? Elbújni, elmenekülni akartam, és itt is ismernek. Mindenki tudja, hogy ki vagyok. Tudja, hogy nincs helye a dicsekvésnek, mert akkor a halál fia. Tudja, hogy ő egy drága trófea lehet a filiszteusok kezében, egy értékes tús. Épp ezért, a király, az ország királya félkegyelmű állapotban mutatkozik be: firkál a falra és nyála a szakállát díszíti. Fél. Remeg, reszket.

Olvassuk csak el otthoni csendességünkben Dávid két zsoltárát, ami éppen a gáti időszakot nagyon szépen jellemzi. A két zsoltár cím felirata: Zsolt 34: „*Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abímeleknél, aki aztán elkergette, ő pedig elment.*” Zsolt 56: „*A karmesternek: „A messzi fák galambja” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor a filiszteusok elfogták Gátban.*”

A vergődő lélek legnagyobb tusája éppen a haláltusa. Dávid félkegyelmű állapota jól tükrözi, hogy mire képes az ember azért, hogy újra megszabaduljon. Lelki betegség okozója a ránk telepedő félelem. Félelem az embertől. Félelem a hatalmasabbtól. Félelem a kétségbeesett helyzetben. Ákis beszélni sem hajlandó Dáviddal. Nincs értelme. Amit lát, az neki éppen elég, pedig ha tudná igazán, hogy kicsoda Dávid és mit él át. Dávid előtt azonban nyilvánvaló a sorsa: „*Otthon meg kell halnom, mert ... Idegenben pedig a halálfia vagyok.*” De milyen jó, hogy az Úr színe előtt történik mindez. Ő tudja, hogy milyen Dávid igazi helyzete, de azt is tudja, hogy mire hívta el. Saul királysága nem örökkévaló királysága. „*Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.*” (Jel 5,5) Győzött a Bárány.

Közének: 512. dicséret: 6. verse: „*Szólj és csitítsd a bút...*”

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 19,13-15

„Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék értük, a tanítványok azonban rájuk szóltak. ¹⁴De Jézus ezt mondta: Engedjétek a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek országa. ¹⁵Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Izraelben szokás volt, hogy a gyermekeket a törvény tanítói elé vitték, hogy megáldja őket. Az istenfélő emberek áldása nemcsak egy kijelentett szó, hanem

igazi ajándékkal ért fel. (hason. IMóz 27) Lehet, hogy valaki csak szokásból, hagyományból vitte és hozta a gyermeket, de aki tényleg szívvel és lélekkel hozta az anyaméh gyümölcsét, és elutasításban részesült, nagyon csalódott lehetett. A szülők gondolkodása azonban nyilvánvaló: „hogyan tegye rájuk kezét és imádkozzék értük.” Jézus kézrátétele köthető a sok gyógyításhoz az imádság pedig köthető ahhoz, hogy Jézus mindenütt ahol imádkozik, az Atyától erőt kér tanítványi számára. A sorsdöntő pillanatokban milyen fontos imádkozni a gyermekekért. Imádkoztunk-e mi Jézus áldott közbenjárásáért ezekben a napokban a menekülő gyermekekért? Hogyan visszük mi Jézus elé a jövőben menekülő, futó és Isten karjaiban nem található gyermekeinket, unokáinkat és dédunokáinkat. Ne feledjük el, ez is evangélium. Ne feledjük el, így is szolgálhatjuk az örömhírt az életünkben, ha valóban őket, szívünknek olya kedves személyeit Isten elé visszük. Kevés megfőzni, kevés a kedvenc ételt elkészíteni, és eljuttatni a gyermekekhez. Nagyon kevés, míg a gyermek nem kap sziklaszilárd eledelt: az élet ígét, nincs áldás az életén.

Mi a különbség ugyanis a gyermek és a tanítvány között? Először is a gyermeknek van bizalomgerjesztő tekintete. A gyermek tud őszintén kérni, ahogy én magam is hallottam legkisebb keresztlányomtól: „Zsolti keke, fogunk táncolni, fogunk bújócskázni?” És már ott termet mellettem és megfogta a kezem. Erre a kérésre nem lehet nemet mondani. Ezeknek az őszinte gyermeki szavaknak a hallatán csak cselekedni lehet. Tanuljunk meg ebben a börtben őszintén kérni az Atyától. Tanuljunk gyermeki hittel kérni. Atyám, ... Hiányzik az életünkből az őszinteség és bizony ez az első szeretet elhagyásának a jele. Amikor nem tudunk őszinték lenni még önmagunkhoz sem. „A gyermek, a részeg ember és a beteg a legőszintébb.” – mondta drága emlékü nagymamám. Ott nincs titok, nincs szőnyeg alá seprés, ott nincs tabu, ahol egy gyermek megjelenik. A gyermek kérdez és választ vár. A gyermek kér és már megfogta a kezét.

Másodszor a gyermek életében vannak pótolhatatlan személyek és helyek. Ilyen az édesanya és az édesapa személye. Senki, de senki nem veheti át a helyüket. Mély benyomást tett rám keresztlányom sírása, amikor is egy félórás együtt töltött idő után zokogni kezdett és ennyit mondott: „Hiányzik anya!” A pótolhatatlan személy. A vágyva várt biztonság. A gyermek számára pótolhatatlan személy az édesanyja és az édesapja. Vajon számunkra ennyire nyilvánvaló az Atya személye? A gyermeki bizalom szülei, szerettei iránt nyilvánvaló. A gyermek semmit sem palástol. Fájdalma kiül az arcára és elsírja magát. Vajon számunkra ilyen fájdalmas az atyai hajlék hiánya? Ki tudjuk fejezni sírás nélkül ki a pótolhatatlan személy az életünkben? Ki hiányzik? Kire van igazán szükségünk ebben a börti időszakban? A gyermek ragaszkodó, de vajon Te, Istennek drága gyermeke hitben jársz, szívbeli bizalommal élsz? Hogyan élsz?

Harmadszor a gyermek életében a megajándékozottság öröme fokozódó örömforrás. A legkisebb apróságnak is tud örülni. Egy kis finomság, egy kis

meglepetés örömet okoz. „Tetszik, cuki, jó, nagyon fincsi, köszi” ezek azok a szavak, amik a mi lelkünket is megsimogatják. Figyeljük meg, hogy a gyermeki hála milyen érzéki és áldott. A megajándékozottság hálaóra ösztönöz. Mennyire hiányzik a mi életünkből is. Mi a tanítványokhoz vagyunk hasonlóak, akik elutasítják a szülők kérését. Mi, felnőttek csak a nemet ismerjük, pedig akinek a szívét valóban megérintette az isteni igen, az életére, szolgálatára az Úr helyeslően válaszolt, megajándékozottá vált, annak nincs mit rejtenie és rejtőzködni. Hála. Van-e hála a szívedben, amikor megérezed, hogy Isten szeret, valóban szeret, Krisztusban magához ölel.

Hát ilyeneké a mennyek országa. Bizony ma is mennyien messze vannak az ilyen gyermeki viselkedéstől. Hányan leszólják: „Ez olyan gyerekes viselkedés!” Miben különbözik a tanítvány a gyermekektől? Hát... Gondolkodjunk el ezeken, végezzünk őszinte lelki vizsgálatot, mert bizony nagy különbség van a gyermek és a felnőtt tanítvány között.

Ilyeneké a mennyek országa, mondja Jézus és milyen igaza van. Milyeneké? A tisztaszívűeké, akik mindenkor vágnak a kapcsolatra, a minőségi életre és nem görcsösen, megcsontosodott hittel csak a nemet szajkózzák, hanem bizalommal élnek.

Ilyeneké a mennyek országa, mondja Jézus és milyen igaza van. Milyeneké? A síróké, akiknek hiányzik a Pótolhatatlan, a Láthatatlan személy, a szemük előtt nem járó és kelő, akivel minden biztonságos és csak akkor vigasztalódnak meg, ha nemcsak betoppan az ajtón, vagy a szívükön kopog, hanem végleg beköltözik oda, ahol tisztán és egészen szolgálhat és megnyugtatóan szólhat. A Szentírásban csak a gyermeküket veszített és gyermektelen anyák nem tudnak megvigasztalódni. – ne feledjük el. Olvassuk el a következő igéket: ISám 1, Mt 2, 16-18.

Ilyeneké a mennyek országa. A megajándékozottaké, akik hálás szívvel állnak meg életükben minden aprósággal a kezükben, szívükben és szívbe és lélekbe markolóan tudják üzenni a minden jó adományt biztosítónak: „Köszönöm Uram!” Jézus nekünk az Atyát hozta le, Benne, Átala és Vele, mi így kiálthatunk: Abbá, Atyánk!” (Gal 4,6-7) Ne feledjük, hogy nekünk sokat kell tanulnunk a gyermekektől, mert ilyeneké a mennyek országa. Az egyszerűségben benne van a szép, az értelmes és élni akaró hozzáállás.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, aki Jézus Krisztus (IKor 3,11).” Ámen.

Ének: 8:1-2: „Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk...”